

ПРОЛОГ

АЛІ

З тим караваном Алізаїд аль-Кахтані й місяця не протримався. — Біжіть, мій царевичу, біжіть! — закричав одного вечора єдиний аяанлеєць серед мандрівників, уриваючись до намету, поки вони ладнали табір на південному березі Євфрату. Та не встиг чоловік уточнити, від чого ж він Алі застерігає, як із його грудей випірнув вкритий темною кров'ю клинок.

Алі підхопився на ноги. Меч він уже тримав у руці. Він розкрав намет змахом зульф'ікара й утік у темряву.

Переслідували його вершники, та неподалік мерехтіли чорні води Євфрату — у жвавій поверхні води відбивалося всіяне зірками нічне небо. Алі змолився, щоб зі зброєю нічого не сталося, й пірнув у воду, щойно полетіли перші стріли — одна свиснула повз його вухо.

Вода була шокующе холодною, та плив Алі хутко — для нього ці рухи були природними, наче ходіння, — хутчіш, ніж будь-коли,

і з такою грацією, яка його самого зачудувала б, якби він не настільки переймався порятунком власного життя. Довкрузь нього, наполегливо переслідуючи, пірнали стріли, і він занурився глибше, де вода була каламутнішою. У цьому місці Євфрат розкинувся широко, тож на те, щоб перетнути його, пробираючись повз водорості та переборюючи яру течію, що намагалася тягнути його за собою, пішло чимало часу.

І тільки коли він із зусиллям вибрався на протилежний берег, його обійняло нудотне відкриття — увесь цей час він не мав потреби випірнути по повітря.

Алі глитнув та здригнувся — крізь вологу дішдашу пробрався прохолодний вітер. У грудях здійнялася нудота, та не час міркувати, що трапилось в річці, — не тоді ж, коли вершники з луками ризикали протилежним берегом. Його намет палав, але решта табору лишилася на позір недоторканою і моторошно спокійною, немов поміж інших мандрівників його каравану поширився тихий наказ: не зважати на крики, які можна почути цієї ночі.

Алі зрадили. І він не став чекати, щоб пересвідчитись, чи знайдуть убивці, а чи його зрадливі супутники спосіб перетнути річку. Він незграбно здійнявся на ноги та щодуху побіг просто до обрїю.

Коли його ноги нарешті підломилися, вже почало світати. Він упав, сильно вдарившись об золотавий пісок. Річка давно зникла з виду. Куди не глянь простелялася пустеля, ясне небо нагадувало гарячу миску, перевернуту догори дригом.

Погляд засапаного Алі метнувся непорушним краєвидом, та тут він був сам. У душі полегша боролася зі страхом. Він лишився *геть сам*: попереду — величезна пустеля, позаду — вороги, а при ньому — тільки зульфїкар і ханджар. У нього нема ні їжі, ні води, ні прихистку. Він навіть не встиг підхопити тюрбан та сандалі, що захистили б від спеки.

Він приречений.

«Дурню, ти й так приречений. Батько ясно висловився», — те, що його вигнання є смертним вироком, було очевидно будь-кому, хто знався на політиці його племені. Він справді думав, що зможе це пережити? Чи що зустріне легку смерть? Якби його батько хотів проявити милосердя, то наказав би, щоб його наймолодшого сина придушили уві сні ще в стінах міста.

І вперше серце Алі різко стиснула пазурами ненависть. Він на таке не заслуговував. Він намагався допомогти своєму місту та своїй родині, а Гассанові забракло щедрості навіть для того, щоб подарувати йому чесну смерть.

Очі юнака запекли сердиті сльози. Алі грубо витер їх, відчуваючи огиду до самого себе. Ні, не таким буде його кінець, не буде він обливатися сльозами жалощів до себе та проклинати свою родину, марніючи посеред ніким не ходженої пустелі. Він — гезірієць. Коли час настане, він помре із сухими очима, зі словами віри на вустах та з мечем у руці.

Він подивився на південний захід, де лежав край його предків, — напрямок, у якому він молився все своє життя, — і занурив руки у золотий пісок. Його обійняла спонука очиститись для молитви, та сама спонука, який він слідував кілька разів на день, відколи мати вперше показала, як це робити.

І завершивши, він здійняв долоні, заплющив очі й уловив гострий запах піску та солі, що чіплявся до його шкіри.

«Настав мене, — благав він. — Захисти тих, кого я змушений лишити позаду, і коли настане мій час... — у нього пересохло в горлі, — коли настане мій час, будь ласка, змилуйся наді мною більше за мого батька».

Алі торкнувся пальцями чола. А тоді звівся на ноги.

Крізь незайманий піщаний простір вести його могло тільки сонце, й Алі рушив у безжальну путь попід небесами, не зважаючи на дедалі більшу спеку, що безжально торкалася плечей, — а потім навіть звикнувши до неї. Гарячий пісок обпікав босі ноги — а тоді припинив. Він був джином, і нехай навіть не вмів ширяти й танцювати пасмом диму поміж дюн, як на те були ладні його предки до Сулейманового благословення, пустеля його вбити не в змозі. Щодня він ішов уперед, поки його не обіймало виснаження, роблячи перерви, тільки щоб помолитися й поспати. Він дозволив розуму — точніше, відчаю через те, як він занастив своє життя, — відлетіти подалі під пекучо-яскравим світлом сонця.

Юнака гриз голод. А от із водою гризот не було: відколи його торкнувся марид, він не відчував спраги. Він дуже старанно не думав про те, що це означає, не зважав на ту нову й невгамовну

частину свого розуму, яка із захватом вітала вологу (він відмовлявся звати її потом), що вкривала шкіру та стікала тілом.

Він не знав, як довго отак ішов, але нарешті земля навколо перемінилася. З-під піщаних дюн визирали кам'яністі стрімчакки — наче величезні чіпкі пальці, — й він ретельно прочісував скелясті кручі, шукаючи їжу. Він чув, що гезірійці з диких країв здатні вичаклувати цілий бенкет із залишків людської їжі, проте Алі таких чарів ніколи не вчили. Він був царевичем, з якого вихували каїда, і все його життя навколо нього юрмилися служники. Він жодного уявлення не мав, як треба самотужки виживати.

Голод і відчай підштовхнули його виїдати під корінь будь-яку зеленину, що траплялася. І то була помилка. Наступного ранку Алі прокинувся, відчуваючи страшну нудоту. Попіл вкривав його шкіру, й він блював і блював, поки все, що з нього виходило, не перетворилося на вогнисто-чорну субстанцію, що випалювала землю.

Алі сподівався знайти трохи затінку, де можна відпочити. Спробував видертися на один зі стрімчаків, але в голові так паморочилося, що перед очима все розпливалося, а стежка пішла перед ним у танок. Він майже одразу оступився на гравійному насипі й полетів вниз гострозубим схилом.

Він важко приземлився до кам'яного провалля, забивши ліве плече об опуклий камінь. Почувся вологий хлопок, і рука зайнялася пекучим болем.

Алі зойкнув. Спробував ворухнутися — й заволав: плече прохромив гострий біль. Алі втягнув повітря крізь зуби й прикусив прокльон, коли м'язи руки схопила судома.

«Підводься. Ти тут помреш, якщо не підведешся», — та заслаблі ноги Алі відмовлялися йому коритися. Кров точилася з носа й заливала рот, поки він безпорадно дивився на голі скелі, що оточували ясне небо. Роззирнувся проваллям, та нічого там, окрім піску й каміння, не було. Мертва місцина — як доречно.

Він проковтнув схлип. Юнак знав, що існували й гірші способи позбутися життя. Його могли б спіймати й катувати вороги його роду, або ж убивці порубали б на шматки, щоб дістати закривавлений «доказ» свого успіху. Та, прости Боже, Алі не хотів помирати.

«Ти — гезірієць. Ти віриш у Наймилосерднішого. Не ганьби себе отак», — Алі затремтів і міцно примружив очі від болю, намагаючись